

Een wegwerpelijk kleed

„Al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed”

Jesaja 64 : 6b

De gerechtigheid van God is voor de mens verborgen. Wij hebben alle begrip van en voor de Goddelijke gerechtigheid verloren. Vandaar dat ONZE gerechtigheden zo'n grote plaats innemen in ons leven. De Heere weet wel hoe onze eigenwillige godsdienst zichzelf weet te redden. Voor de Israëliet waren het inzonderheid de godsdienstige verrichtingen en verplichtingen, die het pakket van zijn gerechtigheden vormden. Hij ging naar de tempel... hij bracht een offer... hij zong een psalm... en ging tevreden huiswaarts. Intussen dankte hij God, dat hij niet behoorde tot de honden of afvalligen. Dat hij „roof in het brandoffer” pleegde door niet te erkennen dat de Heere Zichzelf een Lam ten brandoffer had voorzien, drong niet door in het afgestompte hart. Zo weefde men een kleed om de naaktheid te bedekken en om als fatsoenlijke Joden voor God te verschijnen.

De Heilige Wet des Heeren was zo verborgen voor de ogen, dat men beide handen uitstak naar de Wet des Heeren, onder de betuiging: „Al wat de Heere zegt, zullen wij doen”. Dat intussen de ongerechtigheden vermenigvuldigen komt ons als grote dwaasheid voor: Dat we ons rijp maken voor de eeuwige ondergang, met en in alles... leggen we naast ons neer. We noemen zulks een zeer gevaarlijke lijdelijkheid”. Is het nu met ons beter gesteld? Hoe ziet ons pakket van „gerechtigheden” eruit? O ja, wij spreken wel over genade en verzoening, maar wie gelooft in Hem, Die de goddelozen rechtvaardigt om niet? Dachten wij misschien dat wij meer begrip hadden voor de gerechtigheid Gods? Wij hebben onze mond vol met onze principes en beginselen. Wij zijn gedoopt... wij belijden... wij verkondigen de dood des Heeren, of doen het krachtens onze gerechtigheden niet. Wij geloven, hopen, hebben lief. Daarbij zijn we in het Verbond, en spreken over onze kinderrechten.

Ja, zeggen wij. God geeft ons een kinderrecht. Nu vraagt Hij van ons een kinderhart. O, het klinkt allemaal zo mooi en gepast, maar ... wie gelooft dat hij een verdoemde zondaar is? Misschien zegt iemand verbaasd: Maar dat zijn toch allemaal grote zaken? Is er dan niets goed? Nee er is niets goed. Wij kunnen niet anders dan knoeien. Zelfs van Gods eenzijdige genade en ontferming maken we een „werk”.

Waar nu het Woord van God in betoning van de Heilige Geest kracht gaat doen in ons leven, vallen er gaten in ons zelfgeweven kleed. Het behaagt Gode Zijn geliefde Zoon te openbaren in de harten van zulke dwazen. Dat doet Hij naar welbehagen van Zijn wil. Gods Heilige Wet wordt geestelijk, en wij vleselijk, verkocht onder de zonde. Het gouden kalf van onze inbeelding begint te wankelen. Al onze deugden worden ondeugden... onze waarheid: leugen... ons geloof: bespiegeling... onze hoop: een hoop van spinnekoppen... onze liefde: eigenliefde.

Het oog wordt gericht op Hem, Die gehangen heeft aan het hout. naakt, in uiterste verlating. Wat blijft er nu over van het kleed van mijn gerechtigheden, bij de aanschouwing van Hem, Die, naar het welbehagen van de Vader voor goddelozen gestorven is te Zijner tijd.

Onze gerechtigheden worden nu openbaar als ongerechtigheden. Het kleed waar we in schuilen wordt onrein en gruwelijk. Mijn gerechtigheden worden ontmaskerd als: blindheid voor Gods gerechtigheid... blindheid voor Gods Lam.

Als de gerechtvaardigde hogepriester zijn klederen scheurt, heeft hij er geen erg in, dat hij zichzelf en zijn ambt voor eeuwig te schande maakt. De hogepriester zei van Gods gerechtigheid: Wat hebben wij nog getuigen van node? Gij hebt de godslastering gehoord: Wat dunkt ulieden? Toen stonden de rechtvaardigen op, en zij allen veroordeelden Hem des doods schuldig te zijn. Wij hebben een wet, en naar onze wet moet hij sterven. Ja, hier wordt onze vuile was wel buiten gehangen. De wind van de Heilige Geest blaast dwars door de lompen heen... En sommigen begonnen Hem te bespuwen en Zijn aangezicht te bedekken, en met vuisten te slaan, en tot Hem te zeggen: Profeteer... En de dienaars der gerechtigheid gaven Hem kinnebakslagen.

O. zegt iemand, u bedoelt zeker die onbekeerde Joden? Want ik heb Gods deugden.... Zwijg voor Hem, gij ganse aarde en alle vlees. Al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed. Onze liefde tot Gods deugdenbeeld wordt eens en voorgoed afgesneden in de zaal van Kajafas. Daar gaat ons kleed, met de woorden: Ik ken de mens niet. Ik sta in geen enkele relatie tot Hem... En dat zei Petrus, de rotsman. Welaan, waar zijn nu de liefhebbers van Gods oude Waarheid? Waar zijn de mannen van het eerste uur? Waar zijn de standvastigen en de voorstanders? Weet u het niet? Op weg naar de hel.

En zij namen Jezus en leidden Hem weg om gekruisigd te worden. Gods gerechtigheid gaat niet opzij voor zulke ellendelingen. Nee, het behaagde de Heere Hem te verbrijzelen. Hij heeft Hem krank gemaakt. Het oog van de zondaar wordt geopend. Het blinde volk wordt bij Hem gebracht. Hun naaktheid komt openbaar aan het kruis van Golgotha.

Daar wordt nu ook gestameld: Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden.

Zijn er lezers, die het niet meer weten? Wier kleding door de mot gegeten en door het schietwormpje verteerd wordt? Ge zult toch moeten toestemmen dat Die allerliefste Zaligmaker uw enige hoop en verwachting is. Dat de vader in Hem een welgevallen heeft. De Vader weet wel dat uw kleed niet deugt. Hij weet wel dat u een ander kleed van node hebt. Wat heeft de Vader gezegd voor de oren van Zijn Sion? Wat zegt Hij ook heden nog voor de oren van Zijn ellendigen? Hij zegt: Breng hiervoor het beste kleed en trek het hen aan! Nu dan, er is bij ons alleen maar reden om te wanhopen. Maar bij de Heere zijn schone wisselklederen. Aan hem zult ge niet vertwijfelen... en zalig is hij, die niet naakt bevonden wordt. Mijn kleed vergaat. Zijn kleed bestaat, eeuwig.

Hilversum, ds. D. C. Overduin
Reformatisch Dagblad d.d. 13 oktober 1972